

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2001 r.

Nr 31

TREŚĆ:
Poz.:

USTAWA

353 — z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie spirytusu, wyrobie i rozlewie wyrobów spirytusowych oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych 2205

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

354 — z dnia 21 marca 2001 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustanowienia Specjalnej Strefy Ekonomicznej „Starachowice” 2207

355 — z dnia 21 marca 2001 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustanowienia wałbrzyskiej specjalnej strefy ekonomicznej 2212

356 — z dnia 3 kwietnia 2001 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej, stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Straży Granicznej 2214

ROZPORZĄDZENIA:

357 — Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 kwietnia 2001 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego 2214

358 — Ministra Łączności z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie szczegółowych kryteriów ustalania operatora w rynku usługi telekomunikacyjnej oraz sposobu określania tego udziału 2216

OBWIESZCZENIE

359 — Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 marca 2001 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie 2218

353

USTAWA

z dnia 2 marca 2001 r.

o wyrobie spirytusu, wyrobie i rozlewie wyrobów spirytusowych oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Art. 1. Ustawa określa zasady i warunki podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wyrobu spirytusu i jego skażania, wyrobu i rozlewu wyrobów spirytusowych oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych.

Art. 2. W rozumieniu niniejszej ustawy:

1) spirytus oznacza płyn alkoholowy uzyskany w wyniku destylacji po fermentacji alkoholowej produk-

tów pochodzenia rolniczego albo alkohol etylowy syntetyczny,

2) wyrób spirytusowy oznacza napój zawierający alkohol etylowy pochodzenia rolniczego w ilości nie mniejszej niż 18% objętościowych alkoholu, przeznaczony do spożycia przez ludzi,

3) wyrób tytoniowy oznacza wyrób wyprodukowany z tytoniu przeznaczony do palenia oraz tabakę.

Art. 3. 1. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) wyrobu, oczyszczania, skażania lub odwadniania spirytusu,
 - 2) wyrobu lub rozlewu wyrobów spirytusowych,
 - 3) wytwarzania wyrobów tytoniowych
- wymaga uzyskania zezwolenia.

2. Zezwolenie na wyrób wyrobów spirytusowych dotyczy również rozlewu wytworzonych we własnym zakresie wyrobów.

Art. 4. Organem właściwym w sprawach wydania, odmowy wydania i cofnięcia zezwolenia jest minister właściwy do spraw rynków rolnych, zwany dalej „organem zezwalającym”.

Art. 5. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia, poza wymaganiami określonymi przepisami o działalności gospodarczej, zawiera ponadto:

- 1) określenie zdolności produkcyjnej posiadanych przez wnioskodawcę urządzeń technicznych w skali roku,
- 2) informacje dotyczące rodzaju przerabianego surowca.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do obiektów budowlanych, w których ma być wykonywana działalność gospodarcza objęta wnioskiem,
- 2) zaświadczenia właściwego urzędu skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzające, że wnioskodawca nie zalega z wpłatami należności na rzecz tych instytucji,
- 3) zaświadczenie o niekaralności przedsiębiorcy ubiegającego się o zezwolenie lub członków zarządu osoby prawnej za przestępstwa przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów,
- 4) zaświadczenia komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne przeznaczone do wykonywania działalności gospodarczej objętej wnioskiem spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska.

Art. 6. 1. Zezwolenie wydaje się, jeżeli:

- 1) wniosek spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1,
- 2) do wniosku dołączono dokumenty, o których mowa w art. 5 ust. 2.

2. Zezwolenie określa również:

- 1) rodzaj działalności gospodarczej objętej zezwoleniem oraz wielkość produkcji w skali roku, która nie może przekraczać zdolności produkcyjnych posiadanych przez przedsiębiorcę urządzeń technicznych,
- 2) miejsce wykonywania działalności gospodarczej.

Art. 7. 1. W razie powzięcia przez organ zezwalający informacji lub stwierdzenia okoliczności uzasadniających cofnięcie zezwolenia, organ ten wszczyna z urzędu postępowanie w tej sprawie.

2. Organ zezwalający cofa zezwolenie w przypadkach określonych przepisami o działalności gospodarczej.

Art. 8. 1. Przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie, oprócz wymagań określonych odrębnymi przepisami jest obowiązany do:

- 1) wdrożenia systemu wewnętrznej kontroli, obejmującego w szczególności określenie:
 - a) częstotliwości i sposobu pobierania próbek do badań jakościowych,
 - b) metody badań,
 - c) sposobu postępowania z produktami nieodpowiadającymi wymaganiom jakościowym,
- 2) dysponowania planem zakładu obejmującym w szczególności pomieszczenia produkcyjne, magazynowe, socjalne i sanitarne, z zaznaczeniem:
 - a) linii technologicznych,
 - b) dróg przemieszczania surowców i produktów gotowych,
 - c) stanowisk pracy,
- 3) wyznaczenia osoby odpowiedzialnej za kontrolę jakości,
- 4) zagospodarowania wywaru powstałego przy produkcji spirytusu na cele paszowe lub inne cele rolnicze albo jego utylizacji, w przypadku przedsiębiorców prowadzących wyrób spirytusu.

2. W przypadku zakończenia działalności gospodarczej określonej w zezwoleniu przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić o tym, w terminie 14 dni, organ zezwalający.

Art. 9. 1. Spirytus skaża się jednym ze środków skażających, który zmienia smak, zapach albo zabarwienie spirytusu w taki sposób, że bez zmiany istotnych właściwości spirytus ten staje się niezdatny do spożycia.

2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, środki dopuszczone do skażania spirytusu oraz minimalną ilość ich zastosowania w tym celu, mając na względzie, że środki te nie mogą zagrażać zdrowiu lub życiu ludzi, a jednocześnie muszą uniemożliwiać spożycie spirytusu nimi skażonego.

Art. 10. 1. Czynności związane ze skażaniem spirytusu dokonuje się przy udziale co najmniej dwóch pracowników przedsiębiorcy wykonującego skażanie.

2. Środki skażające przed ich zastosowaniem muszą być zbadane w celu ich identyfikacji.

3. Z każdej partii skażonego spirytusu pobiera się w miejscu skażenia próbkę w ilości 0,5 litra, która po zabezpieczeniu musi być przechowywana przez okres trzech miesięcy, z tym że przy skażaniu spirytusu na cele perfumeryjno-kosmetyczne próbkę pobiera się w ilości nie mniejszej niż 0,05 litra.

4. Po trzymiesięcznym okresie przechowywania próbki skażonego spirytusu muszą być zagospodarowane lub komisyjnie zlikwidowane.

5. Pomieszczenia lub wydzielone miejsca, gdzie przechowywane są próbki skażonego spirytusu, muszą być zabezpieczone w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych.

Art. 11. Z czynności skażenia spirytusu przedsiębiorca sporządza protokół, który zawiera:

- 1) nazwę przedsiębiorcy skażającego, jego siedzibę oraz numer zezwolenia,
- 2) nazwę przedsiębiorcy, dla którego dokonano skażenia spirytusu,
- 3) datę i miejsce skażenia spirytusu,
- 4) ilość spirytusu przeznaczonego do skażenia,
- 5) ilość spirytusu skażonego oraz jego moc pozorną (pograżenie alkoholomierza) przy określonej temperaturze,
- 6) nazwę środka skażającego i jego ilość użytą do skażenia w przeliczeniu na 100 litrów spirytusu 100%,
- 7) imiona i nazwiska oraz podpisy osób uczestniczących w czynności skażenia spirytusu.

Art. 12. 1. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia, skaża, oczyszcza lub odwadnia spirytus albo wyrabia lub rozlewa wyroby spirytusowe lub wyrabia wyroby tytoniowe,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, jeżeli czyn ten dotyczy spirytusu, wyrobów spirytu-

sowych lub wyrobów tytoniowych znacznej wartości,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 13. Kto odkaża spirytus skażony lub w jakikolwiek sposób osłabia działanie środka skażającego,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 14. Jeżeli z popełniania przestępstw określonych w art. 12 lub art. 13 sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 15. W dekreście z dnia 24 czerwca 1953 r. o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 34, poz. 144, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1993 r. Nr 47, poz. 211, z 1996 r. Nr 10, poz. 55 i z 1997 r. Nr 88, poz. 554) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Tej samej karze podlega, kto zataja tytoń uzyskany przez siebie z uprawy rośliny tytoniowej.”

Art. 16. Traci moc ustawa z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu niedozwolonego wyrobu spirytusu (Dz. U. Nr 27, poz. 169, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1991 r. Nr 107, poz. 460, z 1997 r. Nr 43, poz. 272 i Nr 88, poz. 554, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268).

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

354

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 marca 2001 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustanowienia Specjalnej Strefy Ekonomicznej „Starachowice”.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 600, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i z 2000 r. Nr 117, poz. 1228) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 1228) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 września 1997 r. w sprawie ustanowienia Specjalnej

Strefy Ekonomicznej „Starachowice” (Dz. U. Nr 135, poz. 906 i z 2000 r. Nr 71, poz. 832) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Strefę ustanawia się na gruntach o powierzchni 128,98 ha, położonych na terenie miasta Starachowice.”;

2) § 2—7 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Zezwolenie nie jest wydawane na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie: